ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

— Οἱ κὺρ δικασταὶ θὰ κάν κυνῆγι αὔριο!

Ὅταν μαθεύτηκε τὸ νέο αὐτὸ ἐβούιξεν ὁ τόπος στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι. Λὲν ἦτον δὰ καὶ μικρὸ πρᾶμα. Γεγονὸς ἀπὸ τὰ ὀλίγα καὶ τὰ σημαντικά...

Ἡ «θήρα» τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἀπαγορευμένη.

Ἀλλὰ γιὰ τοὺς δικαστικοὺς, τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς, οἱ νόμοι καὶ τὰ διατάγματα τ' ἀπαγορευτικὰ δὲν ἔχουν καὶ τόση πέρασι.

Ἡ ἐπιθυμία ὅμως τῶν ἐπαρχιωτῶν δὲν ἦταν γιατὶ οἱ κὺρ δικαστὲς θὰ παραβίαζαν τοὺς νόμους καὶ τὶς διαταγὲς ποὺ ἦταν «ἐντεταλμένοι νὰ ἐφαρμόζουν». Τέτοιο πρᾶγμα λὲν ἀνησύχησε ποτὲ τὴν σκέψι τῶν ἑλλήνων! Οἱ νόμοι, οἱ ἄρχοντες τοῦ πολίτου στὴν ἑλλάδα. ἔγιναν γιὰ νὰ παραβιάζωνται καὶ ὁ παραβάτης ὁ «ἐψῶν ἔλυεν ἀπέναντι τῆς πολιτείας» καὶ τῶν θεσπισμάτων της, εἶνε ἕνας ἥρωας, ἕνας μοχθητὴς, ἕνας ἐκδικητὴς τῆς κοινωνίας. Ἡ ἀκριβὴς ἦταν πῶς πῆραν τέτοια ἀπόφασι ἐκεῖνοι οἱ νίτρινοι ἄνθρωποι, τὰ «στιμένα λεμόνια», ὅπως τοὺς ἀποκαλοῦσαν στὸ χωριὸ, οἱ κομπούρηδες καὶ λοξοβλέποντες, ποὺ περνοῦσαν χωρὶς νὰ χαιρετᾶνε κανένα. Διασιολογῶντας τὴν ἀκαταδεξία τους μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

Πίσω ἀπὸ μιὰ ποινικὴ δικονομία

— «Ἡ Δικαιοσύνη πρέπει νὰ στέκη ὑψηλὰ!...»

Ἤταν λοιπὸν νὰ μὴ παραξενευτοῦν οἱ ἐπαρχιῶτες; Γιατί, ὅπως εἴπαμε, οἱ κὺρ-δικαστὲς ἦσαν ἄνθρωποι μέτριοι. Πάντοτε εἶχαν συνφρωμένο τὸ χείλη τους, σὰ νὰ ἔγλυφαν ξυνά, πάντα λοξοπατοῦσαν, οὐδέποτε γελοῦσαν, ὁπόφευγαν τὸ μεδίδιμα σὰν ἁμαρτία καὶ δικαντικὸ παράπτωμα.

— «Ἡ δικαιοσύνη, εἴπαμε, πρέπει νὰ στέκη ὑψηλὰ!»

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν αὐτοὶ, οἱ ποτισμένοι μελάνη τοῦ γραφείου σὰν στουπόχαρτο, οἱ ξηροὶ, οἱ σκεπασμένοι μὲ τὴν ἄρθινη σκόνη τῶν ἀρχείων, οἱ τετριμμένοι σὰν φάκελλοι διακογραφιῶν, οἱ ὀντοὶ καὶ ἀνούσιοι σὰν τὰ «σκεπτικὰ» τῶν ἀποφάσεών των, ἀποφάσισαν νὰ βγοῦν ὄξω ἀπὸ τὰ στενὰ καὶ σκεβρωμένα κοστιὰ τῆς «ὑπολήψεώς των» καὶ νὰ πᾶν κυνῆγι, νὰ κρεμάσουν δηλαδὴ τουφέκια στὶς πλάτες των, «ντάσκες» κυνηγιοῦ στὰ πλευρά τους, νὰ φορέσουν μπότες, ποὺ τὶς εἶχαν ἀπὸ κατὶ ἀποστράτους δανεισθεῖ, καὶ ἁμάθας μὲ φυσίγγια γύρω στὴν κοιλιά τους.

Οὔτε σαυλιὰ ἤθελαν νὰ πάρουν μαζύ τους, οὔτε ἄλλους ἀνθρώπους. Λὲν πῆραν οὔτε κὰν τὸν ἀσυνόμο.

— Λὲν στέκει στὴ θέσι μας νὰ συγχρωτισθῆμεν μὲ κατωτέρους μας, ἔλεγαν! Τὶς οἶδε! Ἴσως νὰ μᾶς ἔλθῃ κατηγορούμενος μεθαύριο «ἐ' αὐτὸς ὁ ἀσυνόμος. Μὴ λησμονῆτε κύριοι συνάδελφοι ὅτι ἡ Δικαιοσύνη πρέπει νὰ στέκη πολὺ ὑψηλὰ!

Λὲν πῆραν ἐπίσης μαζύ τους οὔτε κανένα ἀπὸ τὰ σολιγγάρια αὐτὰ ποὺ μουντζουρώνουν τὰ χαρτόσημα καὶ τὰ ὁποῖα ἡ Πολιτεία ὀνόμασε «δικαστικοὺς ἐλατῆρες». Ἔτσι ὁλομόναχοι ξεκίνησαν.

***

Πέρασαν ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς δρόμους, γιὰ νὰ μὴ τοὺς δοῦν, βγῆκαν ὄξω στὸ κεφφρ, κόψαν κατὰ τὰ ἀμπέλια ποὺ φυλλορροοῦσαν πειὰ καὶ ἀνεβῆκαν ἀπάνω στοὺς λοφίσκους, πρὸς τὴν πεσμένη τοῦ Ἀϊ Κηρύκου ἐκκλησία, ὅπου κουκουβάρκα καὶ κέδρα χαμοφύρωναν καὶ ζοῦσαν ταπεινὰ καὶ ἥσυχοι στὴν ἐρημιά...

Χαρὶ ἡμῶς;... Ποτέ!

— Ἤθελα νάμουν ἀγριόχοιρος, εἶπεν ὁ κοιλαρᾶς ὁ Δήμαρχος.

— Καὶ γιατὶ ὄχι μόνον χοῖρος; Τὸν διέκοψεν ὁ δασάρχης.

— Πᾶψε τὸ λοιπὸν! Ἤθελα νάμουν ἀγριόχοιρος, ἐπανέλαβεν ὁ κοιλαρᾶς ὁ Δήμαρχος, ποὺ κοιλιά, σβέρκος καὶ κεφάλι ἦταν ἕνα πρᾶμμα, καθὼς σκεπόταν μὲ τοὺς ἄλλους σὲν καφενὲ καὶ τοὺς εἶδε νὰ περνοῦνε ἀπὸ μακρυά... Ἤθελα νάμουνα ἀγριόχοιρος νὰ τοὺς ξέσχιζα...

— Τί νὰ ξεσχίση κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τί νὰ φάνε τὰ θηρία! Λὲν εἶνε ἄνθρωποι φτιασμένοι, ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀπὸ κρέας καὶ νεῦρα. Αὐτοὶ εἶνε φτιασμένοι ἀπὸ σταγνὲς σανίδας! τοῦ εἶπεν ὁ φαρμακοποιός, ρουφῶντας τὸν «ἐωθινὸν» βερμοῦτ καὶ κατσμαλὴ τοῦ.

—... νὰ τοὺς ξέσχιζα, ἐξακολούθησεν ὁ Δήμαρχος, τὰ κανταλόνια! Νὰ γελάσουν... ἀπὸ κοῦλο, ἀφοῦ δὲν γελοῦν ἀπὸ μπροστά!..

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ συνοδεία ἐξακολουθοῦσα τὸν ἀνήφορο.

Λὲν εἶχαν ἰδῆ ποῦ θαῦρισαν κυνῆγι. Φανταζόντουσαν ὅτι τὰ βουνὰ εἶνε γεμᾶτα λαγούς. Μιὰ φορὰ μάλιστα ποὺ δίκασαν κάπου κυνῆγι, νιὰ «τρᾶμμα ἐξ ἀμελείας», θυμόντουσαν ὅτι οὐδὲς ἐρόλαγε σὲν Ἀϊ-Κηρύκου γιὰ λαγὸ καὶ χτύπησε μιὰ γρηὰ Παλυκοβίτισσα, ποὺ ἔφαγε ραδίκια καὶ αὐγὰ στὴν πόλι, νὰ τὰ πουλήσῃ.

Γι' αὐτὸ τράβηξαν κι' αὐτοὶ κατὰ τὸν Ἀϊ-Κηρύκο.

Ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ, αἰσιοδοξία καὶ ὄρεξι... ἐταγγελματική.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Πρόεδρος, σὰν φθάσανε κοντὰ σὲν λόγγο, ὅτι σήμερα δὲν θὰ ἀρεσθοῦμε μόνον ν' ἀπαγγείλαμεν *θανατικὰς ποινὰς*, ἀλλὰ θὰ προβήκαμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι *στὴν ἐκτέλεσίν τους*.

— Ζητῶ, ἀνέκραξεν χαριεντιζόμενος ὁ Εἰσαγγελεύς, *τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ποινῆς* γιὰ κεῖνα τὰ πουλιὰ ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν, ὄχι σὲ ὁ ἄθλιον τοῦ κατηγορουμένου, ἀλλὰ στὴν βολὴν τοῦ ὅπλου μου.

— Φοβοῦμαι πολύ, κύριοι, πρόσθεσε ὁ ἄλλος δικαστὴς, ὅτι σήμερα θὰ εἴμασταν ἀναγκασμένοι νὰ μὴν ἀπονείμουμε *χάριτας*.

Τὴν δικανικὴ αὐτὴ χαριτολογία διέκοψε ξαφνικὰ ἕνα θρόϊσμα καὶ ἕνα σούρσιμο μέσα σ' ἕνα πουρνάρι.

— Λαγὸς θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Πρόεδρος στεκόμενος.

— *Ἀπάγγειλὲ του τὴν κατηγορίαν*, εἶπεν ὁ τρίτος δικαστής.

— Μπάμ! Μπούμ! ἔρριξε δυὸ μαζύ ὁ Πρόεδρος.

Λὲν ἦταν ὅμως λαγός. Ἤταν ἕνας σκαντζόχοιρος, ποὺ τρύπωσε μέσα σεὸς θόμνους, ἄβλαβὴς καὶ χάθηκε στὶς πατουλιὲς καὶ στὰ πουρνάρια.

— Ἴδυ καὶ μία *χάρις*, εἶπεν ὁ ἕνας δικαστής.

— Χάρι, ἡμεῖς! Ποτέ!.. *Ἀπόδρασι* νὰ τὴν καταλογίσῃς, σὲ παρακαλῶ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα κοπάδι πουλιὰ πέρασε. Δέκα τουφεκιὲς ἐρρίχτηκαν ἀμέσως.

— Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Μπούμ! Ἐβούιξεν ὁ τόπος καὶ ὅμως οὔτε ἕνα φτερὸ δὲν ἔπεσε.

— *Ἔκαμαν ἔφεσι*, εἶπεν ὁ κ. Εἰσαγγελεύς.

— *Θ' ἀπορριφθῇ*, ἐπρόσθεσεν ὁ σύνεδρος.

— Κοντεύουν νὰ τελειώσουν καὶ τὰ «*ἔνδικά μας μέσα*», ἐξακολούθησεν ὁ Εἰσαγγελεύς, κυττάζοντας τὶς ἁμάθες του.

— Φοβοῦμαι μήπως στὸ τέλος πληρώσουμε ἡμεῖς τὰ «*ἔξοδα καὶ τέλη*».

Ἔτσι ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα.

— Μπάμ! Μπούμ! Μπάμ! Μπούμ! Μὰ οὔτε φτερό!...

Τὰ «*ἔνδικα μέσα*» ἐτελείωσαν τέλος καὶ «*ἔξοδα καὶ τέλη*» ἔμειναν εἰς βάρος τῶν κυρίων δικαστῶν.

Τότε ὁ κ. Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὥρα ἀρκετὴ, κρατοῦσε σιωπὴν ἀπόλυτον, εἶπε μὲ φωνὴν σοβαράν, σὰν νὰ εὑρίσκετο στὴν δικαστικήν του ἕδραν.

— Μοῦ φαίνεται, κύριοι, ὅτι ἐδικάσαμεν σήμερον *ἐρήμην!*

Καὶ γυρίσαν στὴν πόλι, κατσουφιασμένοι γιατὶ δὲν πάνανε σὲ κανέναν κοπό, ἐκείνη τὴν ἡμέρα!..

Σταμ. Σταμ.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Πρόεδρος ὅ ι σήμερα δὲν θ' ἀπαγγείλουμε μόνον θανατικὰς ποινάς, ἀλλὰ θὰ ἀναλάβουμε καὶ τὴν ἐκτέλεσί τους

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ὅστις ταπεινώνεται γιὰ ἕναν εὐγενικὸ σκοπὸ δὲν ξεπέφτει καθόλου ἠθικῶς, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε οἱ ἐξευτελισμοὶ στοὺς ὁποίους ὑποβάλλεται.

— Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀγάπης καὶ φιλίας. Ἡ χωρὶς στοργὴ καὶ ἀγάπη ζωή, εἶνε μηχανὴ ξερή, μονότονη καὶ θορυβώδης.

— Ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς πιὸ καλὴ συμβουλὴ, μὴ ρωτήσῃς τὸν φίλο σου. Ρώτησε τὸν ἐχθρό σου καὶ πάνε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ὅτι θὰ σὲ συμβουλεύσῃ.

Ἤθελα νάμουνα ἀγριόχοιρος, εἶπεν ὁ Δήμαρχος.